

Miniatyyrit ja valokuvaus

Kohteen koon muuntelu valokuvauksen ja rekvisiitan avulla

Pilvi Kauppi

Kaupan ja kulttuurialan opinnäytetyö
Kuvataiteen koulutusohjelma
Kuvataiteilija (AMK)

TORNIO 2014

TIIVISTELMÄ

LAPIN AMMATTIKORKEAKOULU, Kaupan ja kulttuurin osaamisala

Koulutusohjelma:	Kuvataiteen koulutusohjelma
Opinnäytetyön tekijä(t):	Pilvi Kauppi
Opinnäytetyön nimi:	Miniatyyrit ja valokuvaus. Kohteen koon muuntelu valokuvauksen ja rekvisiitan avulla.
Sivuja (joista liitesivuja):	40 (6)
Päiväys:	6.4.2014
Opinnäytetyön ohjaaja(t):	Eija Rajalin ja Panu Pohjola
<p>Opinnäytetyöni tavoitteena oli valokuvata neljä itse tekemääni miniatyyriä ja tutkia, miten niiden kokoa voi muunnella käyttäen apuna ympäristöä, rekvisiittaa ja eri perspektiivejä. Kerron aluksi miniatyyrien taustasta ja niiden valmistuksesta, jonka jälkeen esittelen jokaisesta tekemästani miniatyyristä koostamani noin kolmen valokuvan sarjan. Jokaisessa sarjassa pyrin kuvaamaan miniatyyrit siten, että ne näyttivät sekä miniatyyrien kokoisilta että suuremmilta kuin mitä ne oikeasti ovat.</p> <p>Tekstiosuuksissa kerron ja pohdin kuinka saavuttamiini lopputuloksiin pääsee. Käytin apunani myös perspektiivikorjaintekniikkaa, jolla optisen illuusion avulla valokuvista saa pienoismallien näköisiä. Käytin tätä apuna valokuvaamisprosessissa, sekä sovelsin sitä muutamaan jo olemassa olevaan valokuvaan. Pyrin siis tekemään pienistä asioista isoja ja isoista asioista pieniä.</p> <p>Lähteinäni käytän omaa teososuuttani, eli tekemiäni miniatyyrejä ja ottamiani valokuvasarjoja sekä perspektiiveihin, valokuvaukseen ja miniatyyreihin liittyvää kirjallisuutta ja Internet-lähteitä. Käytän pohjana myös omaa työpäiväkirjaani ja lisään pohdinnan avuksi tietoja miniatyyrien valokuvausta harrastaneilta ammattilaisilta.</p> <p>Valokuvaaminen osoittautui sekä melko haastavaksi että mielenkiintoiseksi projektiksi. Pienten miniatyyrien valokuvaaminen isommassa koossa vaatii mielikuvituksen ja kunnollisten lavasteiden lisäksi myös teknistä osaamista ja valokuvaamisen perustaitoja. Uskon, että kokemus auttaa minua tulevaisuudessa kehittämään miniatyyrien valokuvaustaitojani.</p>	
Asiasanat: miniatyyrit, digitaalikuvaus, perspektiivi, mittasuhteet	

ABSTRACT

LAPLAND UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES, Business and Culture

Degree programme:	Bachelor of Visual Arts
Author(s):	Pilvi Kauppi
Thesis title:	Miniatures and photography. Changing the scale of the object with the help of photography and props.
Pages (of which appendixes):	40 (6)
Date:	6.4.2014
Thesis instructor(s):	Eija Rajalin and Panu Pohjola
<p>The aim of my thesis is to take photos of four self-made miniatures and study different ways to change their scale and sizes. I use the help of my environment, props, and different perspectives when seeking to achieve differences in scale. I also briefly explain the background of miniatures and the process of making them. For each miniature I made, I compiled a series of three photographs. In these photos, I portray the miniature in their own scale, and make each of them seem as if they were bigger than the surroundings.</p> <p>In the written part, I discuss what is needed to be done in order to achieve these results. I also used the Tilt Shifting technique in my photographs which is an optical illusion that makes the objects in the photo look smaller than they actually are. I used Tilt Shifting when taking some of the photographs of the miniatures, and also to change some existing photographs. By utilizing these techniques, I could make something small bigger, and something big smaller.</p> <p>My materials are my experiences and tests making the project, the miniatures and photographs, literature on photography perspective and sculpting miniatures, and Internet links and references. As a base, I also use my project diary and knowledge of professionals taking photos of miniatures.</p> <p>Taking the photos was quite a challenge but at the same time highly interesting. Trying to make small scaled sculptures look like they are in a much bigger scale takes imagination and skill on how to use the surroundings and camera correctly. This experience gained through my thesis research will help me develop my miniature photographing abilities.</p>	
Keywords: miniatures, digital photography, perspective, scales	

SISÄLLYS

TIIVISTELMÄ.....	2
ABSTRACT	3
SISÄLLYS	4
1 JOHDANTO	5
2 MINIATYYRIEN TAUSTAA JA NIIDEN VALMISTAMINEN	7
2.1 Miniatyyrit ja niiden käyttö	7
2.2 Mittasuhteet	8
2.3 Miniatyyrien valmistaminen ja materiaalit	9
2.4 Maalipinnat ja tekstuurit.....	10
3 VALOKUVIEN SUUNNITTELUPROSESSI.....	12
3.1 Käyttötarkoitukset ja alkuvalmistelut.....	12
3.2 Kuvakulmat ja kamera-asetukset	12
3.3 Taustat ja rekvisiitat	14
4 VALOKUVIEN RATKAISUT JA LOPPUTULOKSET	17
4.1 Kuvat joissa miniatyyrit näyttävät miniatyyreiltä.....	17
5.2 Kuvat joissa miniatyyrit näyttävät aitojen eläinten ja esineiden kokoisilta	21
4.3 Kuvat joissa miniatyyrit näyttävät isommilta kuin ympäristö	26
4.3 Perspektiivikorjaintekniikka (Tilt Shifting).....	29
5 POHDINTA.....	31
LÄHTEET	33
LIITTEET.....	34

1 JOHDANTO

Miniatyyrit, jotka tunnetaan myös nimellä pienoismallit, ovat kiinnostaneet minua jo lapsesta asti, ja niiden realistisuus pieneen kokoonsa nähden kiehtoo. Oli miniatyyri sitten valokuva pienestä leikkiautosta aidontuntuksessa maisemassa tai museossa kuvun alle rakennettu kylän pienoismalli, se herättää aina mielenkiinnon ottaa selvää kuinka tällainen aitouden tunne ja pienikokoisuus on saatu aikaan. Kun olin pieni ja valitsin lelujani, minulle oli selvää, että mitä pienempi, sitä parempi. Pienet maailmat ovat siitä lähtien jääneet harrastuksiini aikuisuuteen saakka ja olen tehnyt miniatyyrejä tilaustöinä vuodesta 2012 lähtien. En ollut aiemmin perehtynyt miniatyyrien valokuvaamiseen, joten tästä syystä päätin selvittää, kuinka miniatyyrien pienuuden voi ikuistaa valokuvaan ja millä keinoin ne saisi vaikuttamaan kuvassa isommalta, kuin ne oikeasti ovat.

“What is that draws the heart and eye to things smaller than real life? Perhaps the fact that anything miniature reminds us of play. After all, our childhood toys are our first miniatures.” (Calvo 2013, 8.)

Valokuvatessani tekemiäni miniatyyrejä huomasin sen olevan haasteellisempaa kuin olin aiemmin oletanut. Miniatyyrejä valokuvattaessa täytyy olla vakaa käsi sekä oikeat kuvakulmat ja kamera-asetukset. Kiinnostukseni näiden pienoismallien valokuvaamista kohtaan heräsi kunnolla ensimmäisen kerran löydettyäni internetistä Slinkachu-nimimerkillä kulkevan valokuvaajan installaatioita pienistä ihmisminiatyyreistä aidossa kaupunkiympäristössä. Halusin kokeilla miniatyyrivalokuvausta myös itse ja parantaa omia järjestelmäkameran käytön taitojani samalla selvittäen, millaisia keinoja tarvitaan, jotta kuvattavan miniatyyrin saa näyttämään valokuvissa mielenkiintoiselta.

Valitsin opinnäytetyöhöni valokuvattavat miniatyyrit suomalaisuuden ja luonnollisuuden pohjalta. Tein kolme eläinminiatyyriä: oravan, poron ja ahvenen. Halusin niiden lisäksi tehdä miniatyyrin myös elottomasta esineestä, joten tein eläinten lisäksi miniatyyrikokoisen heinäladon. Heinälatoja näkee suomalaisilla pelloilla usein ja ladot ovat jo osa maamme maisemaa. Kaikki nämä miniatyyrit tein varta vasten opinnäytetyön teososaan kuuluvia valokuvia varten. Perspektiivikorjaintekniikalla muokattaviin valokuviin valitsin aiemmin ottamiani, suhteellisen tuoreita valokuvia.

Opinnäytetyöni luvut olen jakanut vaiheisiin prosessin kulun mukaan. Ensin kerron mitä miniatyyrit ovat ja miten niitä voi tehdä oman vuosien varrella kerryttämäni kokemukseni ja oppimani perusteella. Sen jälkeen etenen käsittelemään itse valokuvaamisprosessia, jossa olen valokuvannut itse tekemäni miniatyyrit. Käyn läpi, millaisia lavasteita ja yksityiskohtia tarvitaan miniatyyrin valokuvaamiseen ja kuinka sen todellinen koko ei tule ilmi lopullisesta valokuvasta. Näin pyrin tuomaan rakenteeseen lineaarisuutta ja hyvän taustainformaation, jolloin valokuvaamisvaiheetkin ovat helpommin ymmärrettävissä. Pyrin rakentamaan opinnäytetyöni siten, että se sisältää selkeän toiminnallisen osuuden suunnittelun, toteutuksen ja lopputuloksen, jotka opinnäytetyön tekstin rakenteeseen kuuluvat (Vilkkä 2010, hakupäivä 20.3.2014).

Opinnäytetyöni päätavoitteena on siis valokuvata miniatyyrit ja saada ne näyttämään valokuvissa erikokoisilta. Pyrin kuvaamaan miniatyyrit ensin itsensä kokoisina, ja sen jälkeen niin, että ne näyttäisivät isommilta, kuin ne oikeasti ovat. Otin kuvia myös miniatyyrien tekovaiheista ja testikuvia valokuvausprosessin aikana. Päätin myös kokeilla aihetta toisinpäin, joten lisämateriaalina muutin kolme kappaletta olemassa olevia, aiemmin ottamiani valokuvia aidoista ympäristöistä pienoismalleiksi perspektiivikorjan tekniikan avulla. Molemmissa kokeiluissa isona osana on optisen harhan, eli näköaistia harhaanjohtavan illuusion aikaansaaminen. Illuusion takia kuvan kohteet näyttävät erikokoisilta (Optinen harha 2014, hakupäivä 3.4.2014.) Koetin saada ottamani valokuvat näyttämään mahdollisimman aidoilta, jotta optiset harhat olisivat mahdollisia.

Opinnäytetyöni tutkimuksen teoriaosan kirjoittamisen lähteinä käytin miniatyyreihin ja valokuvaukseen liittyvää kirjallisuutta, internet-lähteitä, artikkeleita ja omaa työskentelypäiväkirjaani. Miniaturien teon pohjana käytin Katherine Deweyn englanninkielistä teosta *Creating Lifelike Figurines with Polymer Clay*. Teososan apuna lähteinä käytin valokuvauksen ammattilaisten kirjoittamia, kamerastoon ja makrovalokuvaukseen liittyviä artikkeleita ja oman järjestelmäkamerani käyttöopasta.

2 MINIATYYRIEN TAUSTAA JA NIIDEN VALMISTAMINEN

2.1 Miniatyyrit ja niiden käyttö

Miniatyyrit ovat pienempiä versioita olemassa olevista esineistä tai asioista. Miniatyyrit valmistetaan alkuperäisen esineen mallin mukaisesti pienentämällä sen koko mittasuhteiden avulla. Miniatyyreiksi voi lukea kaikki pienikokoiset veistokset ja pienoismallit, jotka vastaavat mittasuhteiltaan alkuperäisiä esineitä, mutta jotka ovat kooltaan pienempiä. Miniatyyrejä valmistetaan monista erilaisista teemoista ja niiden koot vaihtelevat, mutta kunhan kopio esineestä on pienempi kuin alkuperäinen, voi sitä kutsua miniatyyriksi. (Shepherd 2014, hakupäivä 10.1.2014.)

Koriste- ja keräilyesineiksi tarkoitettujen ajoneuvojen pienoismallit ja nukkekotiesineet ovat oman kokemukseni pohjalta yleisimpiä esimerkkejä miniatyyrien käyttötarkoituksista. Miniatyyrit valmistetaan useimmiten käsityönä miniatyyriharrastajien toimesta. Internetin myötä tietoisuus miniatyyreistä on kasvanut suuresti, ja harrastajien esimerkit niiden valmistamistavoista on saanut monet kiinnostumaan tekemään omia miniatyyrejään. Realististen miniatyyriruokien valmistaminen on hyvin yleinen aihe ja niistä tehdään nukkekotiruokapöytien antimien lisäksi myös koruja. Miniatyyrit kiehtovat monia koska ne ovat kuin taskukokoisia maailmoja tavallisen elämän keskellä (Kilgast 2010, hakupäivä 24.1.2014).

Miniatyyrit voivat olla myös taidetta, jolloin valokuvaamisesta tulee niiden esittämisessä hyvin tärkeä osa. Jos miniatyyrin tarkoitus on toimia taideteoksena, sen tekemisessä pyritään käyttämään ideoita, jotka poikkeavat miniatyyrin alkuperäisestä käyttötarkoituksesta. Englantilainen kuvanveistäjä Willard Wigan muovailee mikroskooppisen pieniä miniatyyrejä, ja ne mahtuvat nuppineulan silmään (Wigan 2009, hakupäivä 17.1.2014). Slinkachu-nimimerkillä kulkeva valokuvaaja luo kadulle installaatioita miniatyyri-ihmisistä erilaisissa tilanteissa ja ottaa niistä kuvasarjoja. Valokuvat tuovat miniatyyrit esille hausalla ja uudella tavalla. Slinkachun valokuvia tutkiessani huomasin, että valokuvaamisella on iso merkitys, kun tarkoituksena on tuoda miniatyyri muiden ihmisten nähtäville. Riippuen siitä, millaisin keinoin miniatyyri valokuvassa esitetään, herättää se enemmän kiinnostusta katsojien keskuudessa. Siksi valokuvaus on hyvin tärkeä osa miniatyyrien esilletuomisessa.

2.2 Mittasuhteet

Miniatyyrien kokoa voi muunnella valokuvauksen avulla eri tavoin. Miniatyyrin voi saada näyttämään valokuvassa isommalta riippumatta siitä, mitä kokoa miniatyyri oikeasti on. Kokoon vaikuttaa miniatyyrin taustalla oleva rekvisiitta ja sen mittasuhteet miniatyyriin verrattuna. Kun otin kuvia tekemistäni miniatyyreistä, pyrin keskittymään valokuvien kokonaisvaikutelmaan, jolloin miniatyyrin todellisella koolla ei ole merkitystä. Miniatyyrin ja taustan väliset mittasuhteet ovat tärkeitä, jos miniatyyri halutaan esittää valokuvassa aidon, sitä vastaavan esineen kokoisena. Mutta kuinka esimerkiksi tuolin näköisen miniatyyrin saa kasvatettua valokuvassa oikean kokoiseksi tuoliksi? Kuinka oikeasta tuolista saadaan valmistettua pienempi kopio?

Miniatyyrien valmistamisen apuna käytettävät mittakaavat on yleensä valmiiksi määriteltä, vaikkei niitä ole pakollista noudattaa. Miniatyyrejä on olemassa jokaista kokoa. Mittakaavat on kuitenkin kehitetty helpottamaan ison esineen koon muuttamista tiettyihin mittoihin, kun siitä halutaan tehdä pienoismalli. (Shepherd 2014, hakupäivä 10.1.2014.)

Miniatyyrin koko määritellään suhteuttamalla sen mitat alkuperäisen esineen mittoihin. Miniatyyrien yksi yleisimmistä mittakaavoista on 1:12, joka tarkoittaa sitä, että miniatyyri on kaksitoista kertaa alkuperäistä esinettä pienempi. Yksi senttimetri miniatyyrikoossa on kaksitoista senttimetriä oikeassa koossa. 1:12 mittakaava on useimmin käytössä nukkekotiminiatyreissä. Mittasuhteet vaihtelevat miniatyyrin käyttötarkoituksesta riippuen. (Shepherd 2014, hakupäivä 10.1.2014.) Jos nukkekotiminiatyryn tarkoitus on näyttää valokuvassa oikean esineen kokoiselta, on sen ympäristö rakennettava vastaavan kokoiseen mittasuhteeseen.

Teososaan valokuvaamani miniatyyrieläimet ovat mittakaavoiltaan 1:8 ja 1:24 välillä. Heinälato on miniatyyreistäni pienin, ja sen mittakaava on noin 1:300. Taustan rekvisiitat pyrin valmistamaan oikeaan kokoon miniatyyriin nähden riippuen siitä, minkä kokoisena halusin miniatyyrin valokuvassa esittää. Mittakaavat ovat merkityksellisiä myös valokuvissa, joissa halutaan mainostaa miniatyyriä, joka on tarkoitettu esimerkiksi nukkekodin esineeksi. Tässä tapauksessa valokuvasta on tullava ilmi, että miniatyyri on mittasuhteeltaan 1:12.

2.3 Miniatytyrien valmistaminen ja materiaalit

Miniatytyrit pyritään aina valmistamaan siten, että ne olisivat mahdollisimman tarkkoja kopioita alkuperäisestä aiheestaan. Tässä alaluvussa kerron, kuinka valmistan miniatytyrit ja saan ne näyttämään aidoilta. Miniatytyrien realismi riippuu niiden valmistamiseen käytettävistä materiaaleista, jotka työstetään näyttämään mahdollisimman paljon alkuperäisiltä materiaaleilta. Käytän esimerkkeinä kahta tähän opinnäytetyöhön tekemääni miniatytyriä: oravaa ja ahventa. Miniatytyriahven on hyvä esimerkki materiaalin tärkeydestä, koska aidon ahvenen iho on läpikuultava, jonka pitäisi tulla esiin myös miniatytyrissä.

Valmistin ahvenen polymeerimassasta, koska sen avulla ahvenen evistä sai läpikuultavat. Jos auringonvalo paistaa ahvenen takaa, hohtaa se evien läpi ja se näyttää myös valokuvissa aidommalta. Polymeerimassa on yleisintä miniatytyrien valmistamisessa käytettävää massaa, ja se tunnetaan yleisemmin englanninkielisellä nimellään *polymer clay*. Polymeerimassa on PVC partikkeleista ja pehmittimestä (plasticiser) koostettua muovimaista, uunissa kovettuvaa ja helposti muovailtavaa massaa. Venyvyytensä ansiosta sitä on helppoa käsitellä ja se säilyttää muovailtaessa halutun muodon (Dewey 2008, 6).

Miniatytyrien muovailuvaiheessa käytin apuvälineinä omien käsieni lisäksi tavallisia, isokokoisia ompeluneuloja. Neulojen avulla massaan muovailaan miniatytyrin pienimmät yksityiskohdat. Kun miniatytyri on muovailtu valmiiksi, se kovetetaan uunissa. Kovettamiseen soveltuu tavallinen kotiuuni, tai pienempi, polymeerimassan kovettamiseen tarkoitettu uuni (engl. polymer clay and craft oven) joka on mahdollista lämmittää 110-celsiusasteeseen. Suurin osa polymeerimassoista kovettuu tässä lämpötilassa valmiiksi kolmessa kymmenessä minuutissa.

Miniatytyrin voi kovettaa myös vaiheittain, jolloin yksityiskohtien lisääminen on helpompaa. Polymeerimassaa lisätään jo kovettuun rakenteeseen ja osien välit häivytetään (engl. blending), jolloin miniatytyrin lopputuloksesta tulee yhtenäisempi (Liite 1). Vaikka miniatytyrin yksityiskohdat ovat luonnossa vaikeasti havaittavissa, ne tulevat valokuvissa esiin paljon tarkemmin. Siksi miniatytyrin realismin tavoittelemisen ja yksityiskohtien luonti on tärkeää miniatytyrien valmistamisvaiheessa.

2.4 Maalipinnat ja tekstuurit

Polymeerimassaa voi kovettamisen jälkeen maalata normaaliin tapaan esimerkiksi akryylimaaleilla. Akryylimaali on kestävä ja varma vaihtoehto hyvälle maalipinnalle, koska se muuttuu kuivuessaan muovimaiseksi ja vettä hylkiväksi. Myös vesiliukoiset öljyvärit (eng. water mixable oils) ovat hyvä vaihtoehto polymeerimassan maalaamiseen, koska se levittyy tasaisesti maalattavalle pinnalle (Dewey 2008, 131).

Valitsin omien miniatyyrieni värittämiseen akryylimaalit. Tarkoitukseni oli maalata miniatyyrit lähes kauttaaltaan ja saada aikaan kestävä pinta, joka myös näyttää valokuvissa hyvältä. Maalaamisen välineinä käytin pienikokoisia pensseleit, jotta lopputuloksesta tulisi mahdollisimman tarkka. Miniaturien pienimmät yksityiskohdat, kuten silmät, tein kastamalla akryylimaalissa ompeluneulaa ja painamalla maalin haluttuun kohtaan.

Tekstuurien eli pintarakenteiden lisääminen miniatyyreihin tuo niihin eloa ja todentuntuisuutta, koska niiden avulla miniatyyrien pinnan saa muistuttamaan oikeita materiaaleja tai aidon eläimen karvapeitettä. Tekstuureja saa aikaan monella eri tavalla. Polymeerimassaan voi miniatyyrin muovailuvaiheessa painaa kuvioita esimerkiksi kankaista, foliosta tai paperista. Massan pintaa voi rikkoa raapimalla sitä neulalla. Valmiiksi uunissa kovetetun miniatyyrin pintaan voi lisätä erillisiä materiaaleja myös jälkikäteen. Tekokarvan tai kuitujen avulla saadaan aikaan vaikutelma hiuksista tai eläimen turkista. (Dewey 2008, 117)

Miniatyyrioravan viimeistelyyn päätin käyttää jonkinlaista karvamaista tekstuuria, jotta sen hännästä tulee pörröinen ja tuuhea. Leikkasin pieniä osia keinotekoista, harmaata karvaa pehmolelukoirsta (Liite 2). Karva muistutti oikean, talviturkkisen oravan väriä. Liimasin leikkaamani tekokarvat miniatyyrioravaan kiinni pienissä osissa. Liitin samoja tekokarvoja myös oravan korvanpäihin pieniksi tupsuiksi (Liite 3).

Aitojen eläinten silmät ja nenänpää kiiltävät, koska ne ovat hieman kosteita. Päätin siksi laittaa pienen määrän läpikuultavaa lakkaa pensselin avulla niihin miniatyyrien kohtiin, jotka halusin kiiltäviksi. Ahven on hyvä esimerkki kiiltävän pinnan tarpeellisuudesta,

koska kaloilla on kosteudesta kiiltävä nahka. Lakkasin miniatyyriahvenen kokonaan saadakseni sille kostean näköisen nahan. Lakkaaminen on yksi hyvistä keinoista saada miniatyyriin vaikutelma halutusta pinnasta.

3 VALOKUVIEN SUUNNITTELUPROSESSI

3.1 Käyttötarkoitukset ja alkuvalmistelut

Miniatyryivalokuvieni käyttötarkoitukset ovat lähinnä taiteellisia. Taiteellisen arvon lisäksi valokuvat toimivat esimerkkeinä opinnäytetyöhön tekemästani tutkimustyöstä ja antavat näyttöä osaamisestani. Miniatyryivalokuvat ovat mielenkiintoisia kuvia, jotka onnistuessaan herättävät katsojassa ihmetystä. Tässä kappaleessa kerron, mitä valmisteluja tein valitessani ja rakentaessani miniatyryille sopivia kuvauspaikkoja.

Miniatyryien valokuvausprosessin aloitin pohtimalla, millaisessa ympäristössä haluan ne esittää. Eläinminiatyryit halusin valokuvata niille luonnollisissa ympäristöissä. Esimerkiksi miniatyryioravan päätin valokuvata ulkona, lähellä metsää, koska se on oraville mieluinen asuinpaikka. Pyrin ottamaan muutamia valokuvia vielä lumettomassa maassa, jotta valokuviiin tulisi eri vuodenaikojen tunnelmaa. Suunnittelin jokaiselle miniatyryille sopivat taustan ja lavasteet yksitellen. Halusin lavasteiden näyttävän mahdollisimman oikealta jokaiseen miniatyryiin verrattuna. Lavasteet rakensin myös sen mukaan, minkä kokoisena halusin miniatyryin näyttävän valokuvassa. Pyrin lisäämään muutamaan kuvaan myös ristiriitaisuutta, joten käytin miniatyryin ympärillä myös täysin sen aiheesta poikkeavaa rekvisiittaa.

Kaikista miniatyryieläimistä halusin ottaa valokuvia sekä ulko- että sisätiloissa. Pyrin muistelemaan, millaisissa tilanteissa olen jokaisen eläimen aiemmin nähnyt. Yksi kuvaamistani miniatyryeistäni oli heinälato, jolle ajattelin sopivan pelkistetyn, luonnollisen maiseman, koska se vastasi omia mielikuviani aidosta heinäladosta. Hyödynsin omaa muistiani ja kokemuksiani, jotka liittyivät kuhunkin miniatyryiin.

3.2 Kuvakulmat ja kamera-asetukset

Miniatyryien valokuvaaminen on haasteellista niiden pienuuden vuoksi. Miniatyryien valokuvaaminen on makrokuvausta, eli lähikuvausta, jonka avulla pienet asiat saadaan näyttämään valokuvissa suuremmilta (Saari 2012, hakupäivä 1.3.2014). Valokuvan taustan pitää olla mahdollisimman todentuntuinen ja kaikkien kuvassa olevien kohteiden tulee olla samassa mittasuhteessa toisiinsa verrattuna, jos miniatyryin halutaan näyt-

tävän aidon esineen kokoiselta. Valokuvan taustan elementit voivat olla pienempiä miniatyyriin verrattuna silloin, kun pyrkimyksenä on saada se vaikuttamaan ympäristöään suuremmalta. Miniattyrejä kuvatessa on hyvä ottaa huomioon ympäristön lisäksi perspektiivit, jotka voivat vaikuttaa kohteen kokoon ratkaisevasti.

Kun valokuvattavasta miniatyyristä pyritään saamaan mahdollisimman realistisen näköinen taustan rinnalla, otetaan huomioon kuvan ja tilan suhde syvyysuunnassa. Syvyysuuntainen kuvan ja tilan suhde tarkoittaa sitä, että valokuvan kuva-alalla näkyvät etäisyydet tulevat ilmi. Jos tarkoituksena on valokuvata isoja tiloja, käytetään laajakulmaobjektiveja, jossa on suuri syvyysterävyysalue. (Remes 2012) Valokuvissa, joissa halusin miniatyyrien näyttävän isommilta kuin ne oikeasti ovat, pyrin välttämään pienen syvyysterävyysalueen käyttöä ja saamaan vaikutelman pienemmästä tilasta ja etäisyydestä.

Valokuvien perspektiivit riippuvat siitä, mistä kuvakulmasta kuvan kohde on otettu. Perspektiiviä muunnellaan kuvakulman lisäksi käyttämällä järjestelmäkameran omia säätöjä. Kameran aukon koon säätö vaikuttaa valokuvan valotuksen lisäksi kuvan syväterävyyteen (Pentax K-x käyttöopas 2009, 89). Syväterävyyden saa aikaan pienentämällä kameran aukkosuhdetta (f -luku), eli suurentamalla aukkoa. Aukko on kameran objektiivissa, eli linssissä oleva reikä, josta valo pääsee läpi kuvaa ottaessa (Saari 2012, hakupäivä 1.3.2014). Kamera tarkentaa vain kohteen, mutta ei koko kuva-aluetta. Jos miniatyyriin haluan näyttävän kuvassa suuremmalta, yksi keinoista on tarkentaa koko kuva-aluetta pienentämällä kameran aukkoa. (Pentax K-x käyttöopas 2009, 90)

Syväterävyys on yksi keino saada miniatyyri erottumaan taustasta. Syväterävyys korostaa miniatyyriä, kun kameran tarkennus kohdistuu siihen. Terävyysalueen voi säätää myös siten, että koko kuva-alue on tarkka. Syvyysterävyys ratkaisee kuvan tunnelman ja sen avulla katsoja havaitsee, kuinka lähellä tai kaukana kohde kuvassa on. Kuvatesani miniatyyrejä käytin hyväkseni molempia syväterävyyden vaihtoehtoja: osassa kuvia koko terävyysalue on tarkka, ja osassa pelkkä miniatyyri ja sen lähialue ovat tarkkoja.

Pyrin säätämään kamerani asetuksia sen mukaan, minkälaisissa olosuhteissa kuvia otin. Vaikka keskityin suurelta osin syvyysterävyyden määrittämiseen, koetin saada kuviin hyvän valaistuksen ja tarkkuuden. Kameran ISO-arvo mittaa kameran kennon herkkyyt-

tä. Mitä pienempi kameran ISO-arvo on, sitä parempilaatuisia valokuvista tulee ja kuvissa ilmenevä ”kohina” vähenee (Saari 2012, hakupäivä 1.3.2014). Hyvässä valaistuksessa pienempi kennon herkkyys riittää, ja kuvista tulee paremman näköisiä. Paransin kuvien laatua tarvittaessa jälkikäteen GIMP-kuvanmuokkausohjelmalla.

Valokuvattavan kohteen kokoon voi vaikuttaa ottamalla niistä kuvia erilaisista kuvakulmista. Kuvakulmat vaikuttavat siihen, miltä korkeudelta katsoja tarkastelee kuvan kohdetta. Jos kohde on kuvattu ylhäältä käsin (lintuperspektiivi), kohde vaikuttaa kuvassa pienemmältä. Sammakkoperspektiivistä, eli alhaalta käsin otettu kuva taas saa kohteen vaikuttamaan isommalta. Kuvakulmat ja perspektiivien vaihtelevuus ovat tärkeitä, jos kohteen ympärillä ei ole siihen verrattavia esineitä, joista sen oikea koko tulisi ilmi. Jos miniatyyrin kuvaa jonkin oikean esineen rinnalla, valokuvasta käy välittömästi ilmi miniatyyrin todellinen koko kuvakulmasta riippumatta.

3.3 Taustat ja rekvisiitat

Miniatyyri tarvitsee taakseen valokuvan tarkoituksen mukaisen taustan. Tausta voi olla joko luonnonmukainen tai keinotekoinen ympäristö. Ympäristön valinta ratkaisee valokuvan lopputuloksen ja tunnelman. Valokuvasin opinnäytetyön miniatyyrit sekä luonnollisissa maisemissa että itse rakentamissani lavasteissa. Ideoita erilaisten lavasteiden rakentamiseen sain muiden valokuvaajien kokemuksista.

Valokuvaaja Michael Paul Smith käyttää lavasteita apunaan ottaessaan valokuvia 1:24 mittasuhteen kokoista pienoismalliautoista. Hän asettaa autot samaan mittasuhteeseen rakennetulle, oikean kadun näköiselle pienoismallialustalle. Rakennetun alustan ja autojen taustana Smith käyttää oikeaa katua. Hän kuvaa pienoismallit käyttäen sopivaa etäisyyttä, jolloin pienoismalliautot näyttävät oikeilta autoilta taustana näkyvään katuun verrattuna. Smith painottaa, että jos miniatyyrin haluaa näyttävän aidon kokoiselta, täytyy taustan ja kohteen olla valokuvassa samassa mittasuhteessa keskenään.

“Here is the most important aspect of making models and photographs appear real: Keep everything in scale. From the thickness of the shingles down to the wallpaper design and door knobs, everything must be in the proper relationship to each other. I can’t stress that enough.” (Smith 2013, hakupäivä 10.1.2014.)

Kohteen ja taustan välinen ero helppo huomata valokuvasta, jos niiden kokosuhteet eivät täsmää tai perspektiivit ovat erilaiset. Omasta mielestäni tämä on syy siihen, miksi koin miniatyyrien kuvaamisen aidon kokoisina olevan kaikista haasteellisimmin. Kun miniatyyriä kuvaa itsensä kokoisena, pienenä esineenä, valokuvan taustan ja rekvisiitan mittasuhteisiin ei tarvitse kiinnittää yhtä paljon huomiota. Pienen miniatyyrin kuvaamiseen riittää, että sen rinnalle asettaa käyttöesineen, johon miniatyyrin kokoa voi verrata.

Itselleni oli tärkeää saada kuvista aidontuntuista pienin elementein. Sen lisäksi, että valokuvia voi ottaa myös oikean luonnon keskellä, voi luonnonmateriaaleja myös lavastaa. Kävin etsimässä lähimetsästä erilaisia materiaaleja, kuten tikkuja, jotka näyttivät pieniltä puun rungoilta. Pienten lumihankien tekoon käytin leivinjauhetta (Liite 7). Idean leivinjauheen käytöstä sain luettuani artikkelin valokuvasarjasta, jossa valokuvaaja Vesa Lehtimäki kuvasi Legoja ”lumen” keskellä. Hän käytti leivinjauhetta luodessaan lumisia maisemia ja koki sen parhaaksi keinoksi saada aikaan vaikutelman oikeasta lumesta (Lehtimäki 2013, hakupäivä 5.2.2014). Maisemien rakentamisessa ja kuvauspaikkojen valitsemisessa vain mielikuvitus on rajana.

Pienen miniatyyrin valokuvaamiseen on hyvä käyttää rekvisiittana esineitä, joilla on maailmanlaajuinen standardikoko. Esimerkiksi tavalliset lyijy- ja värikynät ovat joka puolella maailmaa samankokoisia. Rekvisiitalla on ratkaiseva rooli miniatyyrin koon havaitsemisessa. Jos miniatyyrioravan ympärillä olisi paljon kyniä, oravan ja kynien väliset mittasuhteet tulisivat heti ilmi. Kuvaa katsova henkilö tietää, minkä kokoisia sekä kynät että orava ovat. Katsoja ymmärtää kokoeron olevan suuri, mutta ei välttämättä erota, onko lautanen oikeaa lautasta suurempi vai orava oikeaa oravaa pienempi.

Kivet ovat yksi esimerkki esineistä, joiden koko vaihtelee, mutta niiden ulkonäkö ei juuri muutu. Nähdessämme valokuvan, jossa on vain kivi, emme tiedä sen tarkkaa kokoa ennen kuin sen rinnalla on esine, johon sen kokoa voi verrata. Rakensin valokuvia varten myös miniatyyrikokoista rekvisiittaa, jotka vaikuttivat valokuvissa erikokoisilta. Esimerkiksi Pieni oksa muistuttaa ison puun vartta, jolloin valokuvaan syntyy illuusio isommasta puusta pienen oksan sijaan. Tämä illuusio on omien kuvieni kannalta tärkeä, koska pyrin tuomaan esille kohteiden välisen kokoeron.

Valokuvien rekvisiittoja valitessa mielikuvituksen käyttö on hyvä tapa hankkia ideoita. Eräänä päivänä päätin säästää viinirypäleistä jääneet oksat myöhempää käyttöä varten, koska ne muistuttivat puiden oksia. Viimein ne löysivätkin käyttötarkoituksensa, kun halusin kuvata porominiatyryä talvisessa maisemassa puiden keskellä. Huuhtelin viinirypäleiden oksat hanan alla ja kieritin ne lumessa, jotta se tarttuisi oksiin. Oksat muistuttivat lumisia puita. Kasasin parvekkeen kaiteelle lunta hangeksi ja asettelin oksat hankeen puiksi. Lavastus talvisesta maisemasta oli valmis testattavaksi. (Liite 4)

4 VALOKUVIEN RATKAISUT JA LOPPUTULOKSET

4.1 Kuvat joissa miniatyyrit näyttävät miniatyyreiltä

Ensimmäisen valokuvasarjan tavoitteena oli valokuvata miniatyyrit (orava, poro, ahven ja heinälato) näyttämään sen kokoisilta kuin ne oikeasti ovat, eli miniatyyrien kokoisilta. Huomasin, että tämän kuvasarjan ottaminen oli kaikista helpoin prosessi, koska tavallisten esineiden käyttäminen miniatyyrien rinnalla auttoi havainnollistamaan niiden koon.

Tärkeintä miniatyyrikuvissa oli saada selkeästi esille se tosiasia, että miniatyyrit ovat pieniä esineitä. Miniaturin pystyi kuvaamaan omana itsenään ilman tarkkaa suunnitelmaa perspektiivien asettelusta tai huolta lavasteiden rakentamisesta. Seuraavaksi kuvailen erikseen jokaisen tekemäni miniatyyrin valokuvausprosessin tulokset.

Orava 1

Ensimmäinen kuvaamani miniatyyri oli orava. Halusin kuvata oravan sille ominaisessa ympäristössä. Sijoitin miniatyyrioravan oikean kuusen kävyn päälle, jotta miniatyyrin koko tulisi esiin. Kuvan katsoja tietää, että kävyt eivät ole oravaa suurempia. Sen vuoksi kuvasta on helppo havainnollistaa miniatyyrin koko. Otin valokuvan lokakuussa, kun lunta ei ollut vielä satanut, joten kuvan tunnelmasta tuli syksyinen ja värikäs. Miniaturin koko on huomattavissa helposti myös taustalla näkyvän sammaleen ansiosta. Orava hieman uppoaa taustaan samanlaisen värimaailman vuoksi, mutta loppujen lopuksi onnistuin kuvan tavoitteessa. (Kuva 1)

Kuva 1. Valokuva miniatyyrioravasta, joka näyttää miniatyyriltä

Kameran asetuksina käytin suurehkoa aukkoarvoa, jonka avulla sain valokuvaan pienehkön syväterävyysalueen. Tällä tavoin orava tulee kuvasta selkeämmin esille. Kuvaa tulee syvyysterävyyden avulla vaikutelma oravaa läheltä otetusta kuvasta. Koska otin valokuvan ulkona, luonnonvaloa oli riittävästi ja kuvaamiseen riitti pienempi kameran ISO-arvo (herkkyys). Säädin kuvan värikylläisyyttä suuremmaksi jälkikäteen kuvankäsitteilyohjelmalla, jotta värit tulisivat hieman selkeämmin esille. Omasta mielestäni ensimmäisen oravakuva onnistui odotuksieni mukaisesti ja sain siihen sellaisen vaikutelman kuin oli tarkoituskin. Orava näyttää miniatyyriltä, eikä sen koon ymmärtämisessä ilmene epäselvyyksiä.

Poro 1

Porominiatyyrin halusin valokuvata sijoittamalla sen täysin poroille tuntemattomaan maailmaan. Ajattelin kynien olevan hyvä vertailukappale miniatyyrin rinnalla, joten keräsin muutamia puuvärikyniä pöydälle. Sijoitin miniatyyriporon värikynien keskelle. Värikynät tuovat kontrastia poron harmaalle väriskaalalle ja poron koko tulee hyvin ilmi, koska tavallisilla puuvärikynillä on maailmanlaajuinen standardikoko. Värikkäät kynät korostavat valokuvan ristiriitaista tunnelmaa, koska ne ovat suurempia kuin harmaa, luonnossa elävä poro. (Kuva 2)

Kuva 2. Valokuva miniatyyriporosta, joka näyttää miniatyyriltä

Otin valokuvan ikkunan äärellä, jotta kykenin hyödyntämään luonnonvaloa miniatyyrin ja kynien valaistuksessa. Koska otin kuvan sisätiloissa, kameran ISO-arvon täytyi olla suurempi, jotta kuvasta tulisi tarpeeksi kirkas luonnonvalosta huolimatta. Valokuvaan tulee myös keinovaloa yllä olevasta kattolampusta. Käytin kuvan ottoon pienehköä syvyysterävyyttä, jotta poron pienuus tulisi paremmin esiin. Lisäsin jälkikäteen kuvan värikylläisyyttä, jotta värit tulivat kirkkaammin esille. Valokuvan tavoite tulee mielestäni selkeästi esille ja kuvasta erottuu sekä kynien että poron koko.

Ahven 1

Miniatyyriahvenen rinnalle halusin valita esineeksi jotain keittiövälineistöä ja kuvata sen sisätiloissa. Ruokailuvälineet tuntuivat hyvältä vaihtoehdolta, koska ne ovat kynien tavoin joka puolella maailmaan samankokoisia. Miniatyyrin pienuus tulisi selkeästi esille ruokailuvälineiden rinnalla. Asetin ahvenen haarukan päähän ja otin kuvan siten, että katsojan olisi mahdollista tunnistaa kuvasta sekä haarukka että ahven. (Kuva 3)

Kuva 3. Valokuva miniatyyriahvenesta, joka näyttää miniatyyriltä

Koska valokuvan taustalla näkyy ahvenen ja haarukan lisäksi vain pöydän pintaa, syvyysterävyyden käyttö ei ollut merkityksellinen. Koska haarukan avulla ahvenen koko tulee välittömästi ilmi, ei taustalle tarvinnut asetella muuta rekvisiittaa. Kuva on otettu ikkunasta tulevan luonnonvalon riittoisuuden ansiosta ilman salamaa. Tämä kuva onnistui niin kuin oli tarkoitus, eikä minulla tullut hankaluuksia sen ottamisessa. Haarukan tunnistaa helposti ja katsoja huomaa ahvenen olevan pienempi kuin oikeasti.

Heinälato 1

Halusin heinäladon miniatyyrivalokuvaan jotain arkkitehtuurimaista, joten etsin paikkoja valokuvan ottamiseen keittiöstä ja eteisestä. Sisätiloista ladolle löytyi monia hyviä vertailukohteita, joiden avulla heinäladon pienuus tulisi ilmi. Ovien kahvat, keittiön esineistö ja hanat olivat hyviä vaihtoehtoja valokuvan rekvisiitaksi. Päädyin kuvaamaan ladon vesihanan päällä, josta ladon erottaa hyvin ja sitä voi verrata hanan kokoon. Myös perspektiivi toi valokuvaan mielenkiintoa ja syvyyttä. (Kuva 4)

Kuva 4. Valokuva miniatyyriheinäladosta, joka näyttää miniatyyriltä

Syvyysterävyyden avulla miniatyyri tuli myös tässä kuvassa onnistuneesti esille ja kuvan sommitelmaan olen erityisen tyytyväinen. Kameran ISO-arvo oli suuri, koska kylpyhuoneen keinovalo ei valaissut muuten tarpeeksi tummaa heinälatoa. Olen heinäladon miniatyyrikuvan lopputulokseen erittäin tyytyväinen, koska sommitelma on erinomainen ja kuvan tavoite onnistui hyvin. Heinälato on helposti tunnistettavissa ja se erottuu selkeästi taustasta.

5.2 Kuvat joissa miniatyyrit näyttävät aitojen eläinten ja esineiden kokoisilta

Tämän kuvasarjan tarkoituksena oli saada miniatyyrit näyttämään valokuvissa oikeiden eläinten ja esineiden kokoisilta. Toisin kuin miniatyyrivalokuvissa, erilaisten rekvisiittojen käyttö oli miniatyyrien rinnalla tarpeellisempaa, jotta vaikutelmasta tuli mahdollisimman uskottava. Valokuvan tausta piti rakentaa samaan mittasuhteeseen miniatyyrin kanssa. Seuraavaksi kerron minkälaisiin lopputuloksiin päädyin ottamissani valokuvissa ja kuinka hyvin lopputulokset vastaavat omia tavoitteitani.

Orava 2

Toisen sarjan ensimmäisessä valokuvassa miniatyyriorava istuu betonisen putken päällä kivien ympäröimänä, syksyinen metsä takanaan. Mietin, kuinka saisin pienin elemen-

tein miniatyyrioravan näyttämään oikean oravan kokoiselta. Kuvasin oravan betonisella alustalla pienten kivien rinnalla, koska kuvasta ei välttämättä heti näy, kuinka suuria ne ovat. Päätin valokuvata oravan ja kivet hieman alaviistosta, jotta katsojalle tulee vaikutelma ylemmällä tasolla istuvasta oravasta. Tämä kuvakulma saa oravan myös näyttämään isommalta. Jos kuvaa tarkastelee pidemmän aikaa, voi yksityiskohtien, kuten betonialustan perusteella huomata, että kyseessä ei ole oikean kokoinen orava. Häntään ja turkkiin lisäämäni tekstuurit tuovat kuitenkin miniatyyrioravaan tarvittavaa realistisuutta. (Kuva 5)

Kuva 5. Valokuva miniatyyrioravasta, jonka tarkoitus on näyttää aidon oravan kokoiselta

Kuva onnistui mielestäni tarkoituksessaan kohtalaisesti, eikä siitä tule miniatyyrin oikea koko heti ilmi. Valokuvaan ei tarvinnut tehdä paljoa jälkikäsitteilyä, koska onnistuin säätämään kamera-asetukset olosuhteisiin sopiviksi. Otin kuvan ulkona, jolloin valoa oli tarpeeksi pienen ISO-arvon käytölle, jolloin valokuvasta tuli tarpeeksi kirkas menettämättä yksityiskohtia.

Poro 2

Kun aloitin porominiatyyrin valokuvaamisen, päätin rakentaa sille lavastuksen parvekkeen kaiteelle (Liite 4). Neljännen kerroksen parveke on tarpeeksi korkealla, jotta sain

taustalla näkyvien puiden latvat näkymään valokuvissa. Asetin kameran kuvakulman siten, että puiden latvat tulevat kuvan taustalle näkyviin sopivassa kulmassa. Valokuvassa puiden latvat näyttivät tavallisilta puilta miniatyyriin verrattuna. Kameran aukkoarvoa muutin mahdollisimman isoksi, jotta takana olevat puut tulivat tarkemmin esiin. Kun kameran aukko on tarpeeksi suuri, taustalla olevat objektit tulevat tarkempina esille. Sen ansiosta sain puiden latvat vaikuttamaan siltä, kuin ne olisivat lähempänä. (Kuva 6)

Kuva 6. Valokuva miniatyyriporosta, jonka tarkoitus on näyttää aidon poron kokoiselta

Miniatyyriporon valokuvasin viinirypäleen oksien vierellä. Oksien oli tarkoitus esittää valokuvassa oikeita puita. Valokuvaustilanne oksien kanssa sujui haluamallani tavalla, vaikka käytin kuvan rekvisiittana oksien lisäksi oikeaa lunta. Mikäli kuvaa tarkastelee kauemmin, lumiset oksat voi tunnistaa viinirypäleen oksiksi ja isot lumihiutaleet paljastavat miniatyyrin koon. Ensivaikutelma on kuitenkin se, joka tätä kuvaa katsoessa ratkaisee.

Ahven 2

Miniatyyriahvenen taustalle halusin rakentaa talviset lavasteet. Pyrin saamaan lavasteiden avulla valokuviiin vaikutelman siitä, että se olisi ollut jollain tavalla ihmisten kanssa

tekemisissä. Kuvaamispaikkojen vaihtoehtoina olivat sekä sisä- että ulkotilat. Ensin päätin ottaa testikuvia sisätiloissa erilaisissa tilanteissa, joissa saisin sen näyttämään aidon ahvenen kokoiselta. Yritin käyttää hyödykseni kameran aukkoarvon pienentämistä ja ahvenen sijoittamista kauemmas taustasta, jolloin sekä tausta että ahven olisivat tarkkoja. Kuvaaminen tuotti kuitenkin ongelmia tarvittavan etäisyyden puuttuessa, ja kameran väärä tarkennus ei tuottanut haluamaani lopputulosta (liite 6).

Päätin siirtyä ottamaan ahvenesta valokuvia ulkotiloihin. Ahvenen kuvaaminen lumen keskellä osoittautui paremmaksi vaihtoehdoksi, ja rakentamalla lumihankeen pienen lavastuksen kuvaustilannetta varten sain mahdollisuuden luonnollisemman otoksen aikaansaamiseen. Parvekkeenkaide toimi jälleen hyvänä lavastuspaikkana ja päiväsaikaan kuvatessani auringonvalo toi kuvaan tarvittavan valaistuksen. Tein rautalangasta ongenkoukkua ja siimaa muistuttavan kappaleen, jonka asetin ahvenen alle. Pienten elementtien käyttö sai ahvenen näyttämään siltä, kuin se olisi juuri ongittu jään alta. Toisin kuin miniatyyriporon valokuvassa, aidon lumen käyttö toimi ahvenen kuvan tapauksessa paremmin, koska ahven on poroa pienempi eläin. (Kuva 7)

Kuva 7. Valokuva miniatyryriahvenesta, jonka tarkoitus on näyttää aidon ahvenen kokoiselta

Heinälato 2

Halusin miniatyyriheinäladon valokuvan maisemaksi sellaisen ympäristön, jossa heinälatoja eniten Suomessa näkee. Omiin mielikuviini on piirtynyt kuva autiosta heinäpellostä, jonka keskellä lato sijaitsee. Päätin käyttää hyväkseni leivinjauhetta luodakseni ladolle mahdollisimman talvisen maiseman. Sirottelin leivinjauhetta ensin siivilän läpi valkoiselle lautaselle, ja laitoin ladon oikealle kohdalleen samalla varmistaen, että lumen pinta-ala riittää koko valokuvan kuva-alueelle. Sen jälkeen sirottelin lunta ladon katolle ja painelin lumeen pieniä jalanjälkiä. (Kuva 8)

Kuva 8. Valokuva miniatyyriladosta, jonka tarkoitus on näyttää aidon heinäladon kokoiselta

Valokuvan taakse asettelin metsästä keräämiäni tikkuja puiksi, jotta taustasta ei tulisi liian tyhjä ja latoon verrattavia esineitä olisi enemmän. Syvyysterävyyden pyrin pitämään mahdollisimman suurena, jotta koko kuvassa näkyvä maisema olisi tarkka. Aluksi kuvan valaistuksesta tuli ongelma, koska lato oli paljon tummempi valkoiseen lumeen nähden. Tästä syystä jouduin käsittelemään kuvaa jälkikäteen kuvanmuokkausohjelmalla lisäämällä siihen kirkkautta. Kokonaisuudessaan olen tyytyväinen heinäladosta otta maani kuvaan, koska kaikki näkyvillä olevat elementit ovat samassa mittasuhteessa keskenään. Heinäladon vieressä ei ole rekvisiittaa, joka välittömästi paljastaisi sen pieneksi, peukalonpään kokoiseksi miniatyyriksi.

4.3 Kuvat joissa miniatyyrit näyttävät isommilta kuin ympäristö

Viimeisen valokuvausvaiheen tarkoitus oli saada miniatyyrieläimet ja lato näyttämään suuremmilta niiden ympäristöön verrattuna. Tämän kuvausvaiheen totesin olevan kaikista haasteellisista, koska miniatyyrejä valokuvatessa piti ottaa huomioon sekä perspektiivi että ympäristö, jotta miniatyyrin sai näyttämään isommalta kuin se on. Kameran asetusten säätäminen sopivaksi ja lavasteiden rakentaminen oikeisiin mittasuhteisiin olivat erityisen tärkeitä, jotta valokuviiin sai luotua mahdollisimman uskottavan illuusion miniatyyrien suuremmasta koosta.

Orava 3

Viimeiseen oravakuvaan päätin käyttää samaa lavastusta, jota käytin heinäladon valokuvan taustalla. Samalla päädyin käyttämään molempia miniatyyrejä samassa kuvassa, ja heinäladon avulla sain oravan näyttämään suurelta talvisen, luonnollisen näköisen lavastuksen keskellä. Heinäladon avulla kuvaan tuli haluamani illuusio luonnottoman isosta oravasta, joka istuu ladon takana ihmettelemässä sitä. (Kuva 9)

Kuva 9. Valokuva miniatyyrioravasta, jonka tarkoitus on näyttää ympäristöään suuremmalta

Lopputuloks on kohtalaisen onnistunut, vaikka jonkin aikaa kuvaa tarkastellessa katsoja saattaa huomata esineiden olevan pieniä. Kuvasta ei kuitenkaan erota minkä kokoisia miniatyyrit tarkalleen ovat. Kuvan katsojalle saattaa herätä kysymyksiä: jos orava on miniatyyri, niin kuinka pieni lato on? Onko lato miniatyyri ja orava ei? Näyttäessäni kuvaa ulkopuolisille henkilöille, heidän mielestään kuvan ensivaikutelma oli hauska ja se herätti mielenkiintoa. Kameran asetukset olivat samat, kuin heinäladon kuvaa ottaessa. Muokkasin kuvan valaistusta kirkkaammaksi jälkikäteen kuvanmuokkausohjelmalla.

Poron 3

Miniatyyriporon kolmannen kuvan lavasteiden halusin poikkeavan porojen tavallisesta elinympäristöstä. Päätin tehdä polymeerimassasta poroa pienemmän kerrostalon, jonka vierellä poro seisoo ja näyttää normaalia suuremmalta. Pieni talo ei kuitenkaan mielestäni riittänyt kuvan rekvisiitaksi, joten tulostin kaupunkimaisemasta otetun valokuvan ja asetin sen poron taustalle (Liite 5).

Taustakuvaa katsoessani huomasin, että siinä näkyvien kerrostalojen taakse heijastuu laskevan auringon valo. Kuvaamilleni miniatyyreille piti saada samankaltainen valaistus, jotta ne sopivat taustaan paremmin. Käytin erillistä pöytälamppua valaisemaan lavastuksen, jotta poron ja talon oikealle puolelle tulisi näkyviin kellertävä hehku. Hehkun tarkoitus oli muistuttaa taustakuvan talojen taakse heijastuvaa laskevan auringon valoa.

Halusin sekä miniatyyrien että taustakuvan olevan valokuvassa yhtä tarkkoja, jotta miniatyyrit eivät erottuisi kaupunkitaustakuvasta liikaa. Koska taustakuva oli pelkkä tasainen tulostettu kuva, siihen ei synny syvyysvaikutelmaa. Pyrin miniatyyriporon ja kerrostalon avulla tuomaan valokuvaan syvyyttä vain sen verran, että poro näyttäisi kävelevän kaupunkimaiseman etuosassa. Asetin poron ja kerrostalon mahdollisimman lähelle taustakuvaa, ja otin valokuvan noin puolen metrin etäisyydeltä. Valokuvan illuusio ei ole paras mahdollinen, koska miniatyyrien perspektiivi ei ole oikeassa suhteessa taustakuvaan verrattuna, mutta valokuvan ensivaikutelma on onnistunut. (Kuva 10)

Kuva 10. Valokuva miniatyyriporosta, jonka tarkoitus on näyttää ympäristöään suuremmalta

Ahven 3

Miniatyyriahvenen päätin valokuvata isokokoisena talvisessa maisemassa. Kuten heinäladosta ottamissani kuvissa, myös ahvenen taustalla käytin lumena leivinjauhetta. Pilkoin kuusen kaarnasta pieniä palasia ja levitin niitä ”lumen” päälle. Leivinjauhe toimi paremmin lumena kuin osasin odottaa, ja kaarnankappaleet toivat vaikutelman miniatyyrikokoisista polttopuista. Tein kaarnanpalojen viereen pieniä kenkien ja koirantasujen jälkiä painelemalla ne varovasti ”hankeen” pienillä tikuilla. Halusin luoda valokuvaan hetken talvisesta kalastusretkestä, ikään kuin joku olisi hetki sitten ollut paikalla isoa kalaa tutkimassa. (Kuva 11)

Kuva 11. Valokuva miniatyyriahvenesta, jonka tarkoitus on näyttää ympäristöään suuremmalta

Kuvassa näkyvien rekvisiittojen ja yksityiskohtien (leivinjauhelumen ja pienten jalanjälkien) mittasuhteet ovat tarpeeksi pieniä miniatyyriahveneen verrattuna, jotta ahvenen sai näyttämään normaalia suuremmalta. Tästä syystä valokuvan tavoite onnistui niin kuin oli tarkoitus. Otin kuvan ylhäältä käsin, jolloin yksityiskohtien vertaaminen ahvenen olisi helpompaa, ja valokuvien kuvakulmiin tulisi vaihtelua.

4.3 Perspektiivikorjaintekniikka (Tilt Shifting)

Tilt Shifting (perspektiivikorjain) on valokuvauksen tekniikka, jossa joko erillisen linsin tai digitaalisen kuvanmuokkauksen avulla valokuvan normaalia perspektiiviä voi muuttaa. Se luo valokuvaan optisen illuusion, joka saa kuvan kohteet näyttämään pienoismalleilta. Tilt Shift -muokkauksella kuvan ylä- ja alaosiin lisätään sumennukset, jotka vähentävät kuvan syväterävyysaluetta ja luovat illuusion läheltä otetusta kuvasta. Muokkauksen vaikutuksen huomaa helposti vertaamalla alkuperäistä valokuvaa käsitellyyn versioon (Liite 11). Kontrastia ja värejä lisäämällä valokuvan kohteet saa näyttämään käsintehtyiltä esineiltä. (Tilt shift Photography 2014. Hakupäivä 10.1.2014.)

Muutettavien valokuvien kuvakulman on hyvä olla hieman yläviisto. Tässä kuvakulmassa perspektiivi on samankaltainen kuin miniatyyrejä valokuvattaessa, ja valmiisiin kuviin tulee muokkauksen jälkeen uskottavin lopputulos. Perspektiivikorjaintekniikkaan käytettävä järjestelmäkameran linssi lisää valokuvaan perspektiivimuunnoksen automaattisesti kuvaa otettaessa. Kuvanmuokkauksella perspektiivimuunnoksen voi tehdä itse internetistä löytyvien tutoriaalien avulla. Internetistä löytyy myös sivusto, tiltshift-maker.com, joka luo automaattisesti olemassa olevaan valokuvaan perspektiivin korjauksen. Lopullisiin, tähän opinnäytetyöhön valitsemini kuviin käytin automaattista nettisivuston palvelua.

Käytin Perspektiivikorjaintekniikkaa valokuviin, jotka olin ottanut Marraskuun 2013 aikana. Valitsin valokuvia, joissa oli oikeanlainen kuvakulma ja perspektiivi. Ensimmäiseksi muokattavaksi valokuvaksi päätyi valokuva isokokoisista origamipingviineistä (Liite 8). Tähän kuvaan tehty muokkaus loi parhaimman illuusion miniatyyreistä, ja origamit näyttävät siltä, kuin ne olisivat oikeasti pienoismallimaisen sisässä. Kuvakulma vastaa mahdollisimman paljon pienoismallimaista asetelmaa.

Toisessa valokuvassa, johon tein perspektiivinkorjauksen, oli maisema talvisesta puistotiestä (Liite 9). Tarkoitukseni oli saada valokuvassa näkyvä pariskunta näyttämään miniatyyreiltä. Tämän kuvan muokkaus onnistui kohtalaisesti, vaikka kuvan kuvakulma ei ole paras mahdollinen. Tunnelmaltaan kuva on pienoismallimainen, mutta pariskunnan pienikokoisuus ei ole tarpeeksi voimakas luodakseen parasta mahdollista lopputulosta. Kolmas kuva, jonka muokkasin, oli valokuva kissan tassunjäljistä lumessa (Liite 10). Tässä valokuvassa oli oikea kuvakulma hyvään, pienoismallimaiseen lopputulokseen, ja syvyysterävyysalue osui juuri oikeaan kohtaan: tassunjälkiin.

5 POHDINTA

Kokonaisuudessaan sekä miniatyyrien teko että valokuvausprosessi sujuivat niin kuin alun perin olin suunnitellut. Aihe oli jo kauan saanut hautua mielessäni, joten työskenteilyn aloittaminen oli helppoa, etenkin siksi, koska miniatyyrien valmistaminen oli minulle jo entuudestaan tuttua. Miniatyyrien valokuvaaminen oli isoin haaste, ja sain valokuvaamisesta uusia ideoita tulevaisuuden varalle, mikäli päätän tehdä vastaavanlaisia valokuvasarjoja myöhemmin.

Miniatyyrit onnistuivatkin omasta mielestäni niin hyvin kuin ne osasin tehdä. En asettanut itselleni paineita tehdä enempää kuin mihin itse pystyn, mutta kokeilin kuitenkin mahdollisimman paljon uusia asioita. Tekstuurien miettiminen ja kokeilu toivat uusia näkökulmia eläinten tekoon, koska tässä työssä päämääräni oli saada ne näyttämään mahdollisimman aidoilta valokuvissa. Aikaisemmin miniatyyrieni päällimmäinen tarkoitus on ollut toimia lähinnä koriste-esineinä.

Valokuvien otossa oli pientä totuttelemista ja uusien asioiden opettelua, mutta sitä tutkimusta tehdessäni tavoittelinkin. Uusia asioita itselleni olivat mm. kameran aukkoarvon käyttäminen syvyysvaikutelman aikaansaamisessa. Järjestelmäkamerani ominaisuuksia pääsin opettelemaan uudelleen ja koetin ottaa niin hyviä valokuvia kuin sain, etenkin kun minulla ei ollut koko prosessin aikana käytössä pienten kohteiden kuvaamiseen tarkoitettua makro-linssiä. En ollut aiemmin perehtynyt myöskään Tilt Shift-tekniikkaan, joka osoittautui hyvin mielenkiintoiseksi tavaksi muuttaa kuvien olemusta.

Rakentaessani erilaisia lavasteita miniatyyrejä varten sain huomata, kuinka paljon mielikuvitusta niiden tekemiseen oikeastaan tarvitsee. Eri materiaalien käyttäminen esittämään jotain toista oli mielenkiintoista, ja ideoita saattoi syntyä missä tahansa vuorokauden vaiheessa, vaikka olisi ollut tekemässä jotain ihan muuta. Oli myös mielenkiintoista tutustua muiden valokuvaajien erilaisiin ideoihin ja saada uutta inspiraatiota sitäkin kautta. Sain huomata, kuinka merkityksellistä mittasuhteet ja lavasteet olivat pyrkiessäni saada valokuviin haluamani tunnelman.

Itse valokuvasarjoissa saavutin tavoittelemani päämäärät. Oravan sain pieneksi eläimeksi näyttämään suhteellisen onnistuneesti isommalta kuin miniatyyriversio edellyttäisi. Myös ahvenesta ottamani kuvat saivat aikaan mielikuvat isommasta eläimestä. Tämä

johtui luultavasti suurimmaksi osaksi siitä, että pieniksi eläimiksi niihin oli helppo saada tehtyä enemmän realistisia yksityiskohtia, jotka näkyivät valokuvissa, kuten ahvenen kidukset. Poro ja heinälato taas ovat luonnollisessa koossa paljon isompia, kuin ahven ja orava, joten niiden kohdalla yksityiskohtien esilletuominen oli vaikeaa.

Koin oman päiväkirjan pitämisen hyödylliseksi tavaksi jäsentää työskentely ja pitää aikataulusta kiinni. Aloitin miniatyyrien teolla ja tein valmiiksi kolme eläintä: ahvenen, poron ja oravan. Heinäladon tein samalla, kun otin muista miniatyyreistä valokuvia ja kirjoitin raporttia, joten jälkeinpäin vaiheet sotkeutuivat hieman keskenään. Loppujen lopuksi olen hyvin tyytyväinen opinnäytetyön valokuvien lopputuloksiin.

LÄHTEET

- Calvo, Janit 2013. Gardening in Miniature. London: Timber Press.
- Dewey, Katherine 2008. Creating lifelike figurines in polymer clay. Malaysia: Watson-Guptill Productions.
- Green, Dennis 2014. Photographer Brings Movies to Life With Lego and Baking Powder. Hakupäivä 5.2.2014.
<<http://mashable.com/2014/01/28/movie-lego-photography/>>
- Hirsjärvi, Sirkka; Remes, Pirkko; Sajavaara Paula 2007. Tutki ja kirjoita. Helsinki: Tammi.
- Hoya Corporation 2009. Pentax Digitaalinen Järjestelmäkamera K-x Käyttöopas.
- Kilgast, Stéphanie 2010. Featured Seller: PetitPlat. Hakupäivä 24.1.2014.
<<https://www.etsy.com/blog/en/2010/featured-seller-petitplat/>>
- Kilgast, Stéphanie 2014. Miniature Food Art by Stéphanie Kilgast. Hakupäivä 24.1.2014.
<<http://www.petitplat.fr/about.php>>
- Martin, Gary 2013. Model Maker Turns Toy Cars Into Nostalgic Life-Like Images – On A \$200 Point And Shoot. Hakupäivä 10.1.2014.
<<http://fstoppers.com/model-maker-turns-toy-cars-into-nostalgic-life-like-images-on-a-200-point-and-shoot>>
- Pienet Maailmat, Blogi 2009. Tilt-Shifting. Hakupäivä 27.1. 2014.
<<http://pienetmaailmat.blogspot.fi/2009/03/tilt-shifting.html>>
- Remes, Marjo 2012 Katse ja Liike. Luentomoniste. Kemi-Tornion Ammattikorkeakoulu.
- Saari, Mikko 2012. Valokuvauksen perusteita: makrokuvaus. Hakupäivä 1.3.2014
<<http://www.mikkosaari.fi/makrokuvaus>>
- Shepherd, Lesley 2014. How is a miniature defined? Hakupäivä 10.1.2014.
<<http://miniatures.about.com/od/miniaturebasics/f/whatismini.htm>>
- Shepherd, Lesley 2014. What is miniature Scale? Hakupäivä 10.1.2014.
<<http://miniatures.about.com/od/scaleminiatures/a/impscale.htm>>
- Slinkachu 2014 Little People - a selection of street installations. Hakupäivä 10.11.2014.
<<http://www.slinkachu.com/little-people>>
- Tilt-Shift Photography 2014. Tilt-Shift Photography. Hakupäivä 10.1. 2014.
<<http://www.tiltshiftphotography.net/>>
- Tilt-Shift Photography 2014. Tilt-Shift Photography Photoshop Tutorial. Hakupäivä 10.1. 2014.
<<http://www.tiltshiftphotography.net/tilt-shift-photography-photoshop-tutorial/>>
- Vilkka, Hanna 2010. Toiminnallinen opinnäytetyö. Hakupäivä 20.3.2014.
<http://vilkka.fi/hanna/Toiminnallinen_ont.pdf>
- Wigan, Willard 2009. About Willard Wigan MBE. Hakupäivä 17.2.2014.
<<http://www.willard-wigan.com/>>
- Wikipedia 2014. Vapaa tietosanakirja. Optinen harha. Hakupäivä 3.4.2014.
<http://fi.wikipedia.org/wiki/Optinen_harha>

LIITTEET

- Liite 1. Valokuva polymeerimassan muovailusta. Esimerkki miniatyyrieläimen ensimmäisistä työvaiheista
- Liite 2. Valokuva oravaan käytetystä tekstuurimateriaalista. Esimerkki työvaiheesta
- Liite 3. Valokuva miniatyyrin tekstuureista. Esimerkki työvaiheesta, jossa oravaan liitetään keinotekoista karvaa tekstuuriksi
- Liite 4. Valokuva lavastuksesta. Poro 2
- Liite 5. Valokuva lavastuksesta. Poro 3
- Liite 6. Testivalokuva miniatyyriahvenesta
- Liite 7. Testivalokuva lavastuksesta, jossa käytin leivinjauhetta ”lumena”
- Liite 8. Tilt Shift -testi 1. Tilt Shift-tekniikalla muokattu, itse ottama valokuva isoista origamipingviineistä
- Liite 9. Tilt Shift -testi 2. Perspektiivikorjaintekniikalla muokattu, itse ottama valokuva puistomaisemasta
- Liite 10. Tilt Shift -testi 3. Perspektiivikorjaintekniikalla muokattu, itse ottama valokuva kissan tassunjäljistä
- Liite 11. Alkuperäisen valokuvan vertaus Perspektiivikorjaintekniikalla muokattuun versioon

Liite 1. Valokuva polymeerimassan muovailusta. Esimerkki miniatyyrieläimen ensimmäisistä työvaiheista

Liite 2. Valokuva oravaan käytetystä tekstuurimateriaalista. Esimerkki työvaiheesta

Liite 3. Valokuva miniatyyrin tekstuureista. Esimerkki työvaiheesta, jossa oravaan liitetään keinotekoista karvaa tekstuuriksi

Liite 4. Valokuva lavastuksesta. Poro 2

Liite 5. Valokuva lavastuksesta. Poro 3

Liite 6. Testivalokuva miniatyriahvenesta

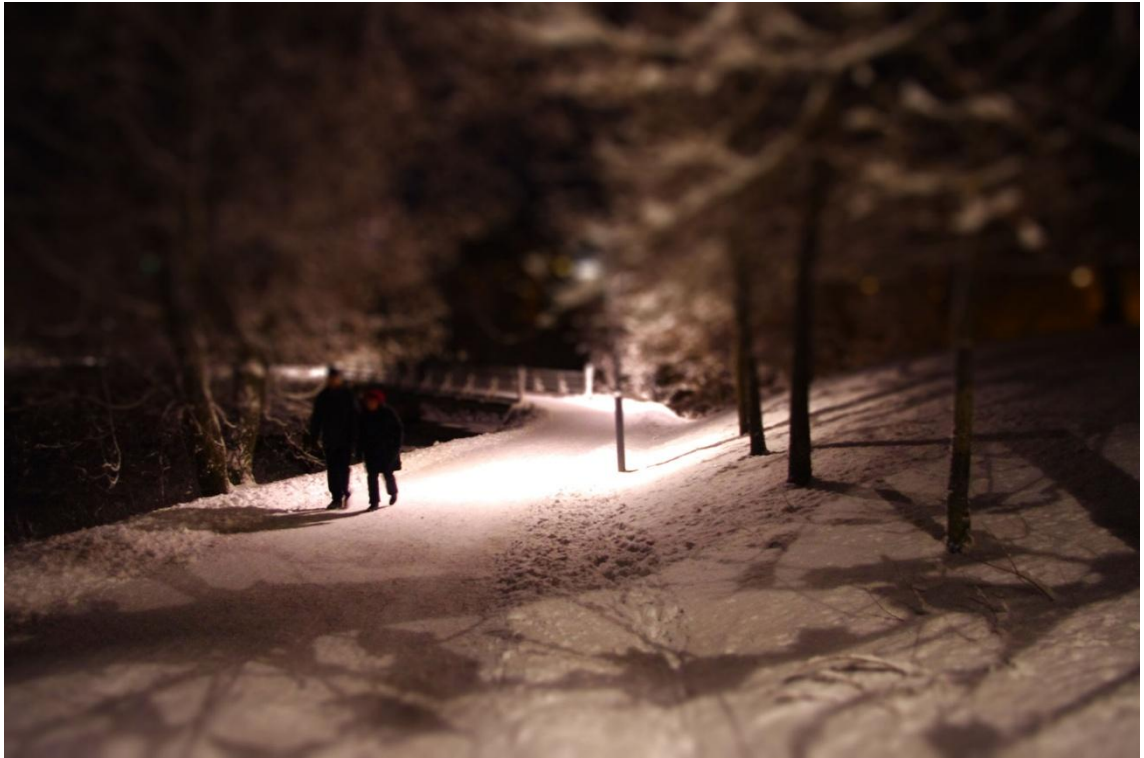
Liite 7. Testivalokuva lavastuksesta, jossa käytin leivinjauhetta ”lumena”

Liite 8. Tilt Shift 1. Perspektiivikorjaintekniikalla muokattu, itse ottama valokuva isoista origamipingviineistä

Liite 9. Tilt Shift 2. Perspektiivikorjaintekniikalla muokattu, itse ottama valokuva puis-
tomaisemasta.

Liite 10. Tilt Shift 3. Perspektiivikorjaintekniikalla muokattu, itse ottama valokuva kis-
san tassunjäljistä

Liite 11. Alkuperäisen valokuvan vertaus Perspektiivikorjaintekniikalla muokattuun versioon

